

מ"ת (חיפה) 796-01-25 - מדינת ישראל נ' מוחמד נובאני (עצור/אסיר בפיקוח)

מ"ת (חיפה) 796-01-25 - מדינת ישראל נ' מוחמד נובאני שלום חיפה
מ"ת (חיפה) 796-01-25
מדינת ישראל

נגד

מוחמד נובאני (עצור/אסיר בפיקוח)

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[29.01.2025]

כבוד השופט תומר שלמה בן חמו

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר על החלטה להורות על מעצרו של המבקש באיזוק אלקטרוני שניתנה על ידי ביום 7.1.25. המבקש טוען כי לאחר מתן ההחלטה התקבלה החלטה בתיק עפ"ת 6679-12-24 המורה על ביטול הכרעת הדין וגזר דינו של ביהמ"ש קמא בתיק תת"ע 8201-07-21 מיום 15.9.24.

המבקש טוען כי מאחר והכרעת הדין בוטלה, יש שינוי נסיבות כיום המבקש אינו פסול עוד, לא תלוי נגדו מאסר על תנאי, ויש לקבל את הבקשה ולהורות על ביטול פסילתו, והתנאים המגבילים.

מאחר ואין הוא מסוכן וככל הנראה יזכה בתיק 8201-07-21 ושיטתו אין למאשימה ראיות בדבר מודעתו לפסילה שניתנה בשנת 2013.

מנגד, המאשימה מתנגדת לבקשה טוענת כי אינה עומדת בתנאים של סעיף 52 לחסד"פ מעצרים כמובן שלא חלף זמן ניכר, לא התגלו עובדות חדשות ולשיטתן לא השתנו הנסיבות. הפסילה ניתנה בנוכחותו של המבקש ובכל זאת בחר הוא לעשות דין לעצמו ולנהוג ברכב על אף שידע שהוא פסול.

חולק אני על המאשימה, לא ניתן לטעון כי אין כל שינוי נסיבות כתוצאה מביטול הכרעת הדין, יש פחות הרשעה ברישום התעבורתי של המבקש וכיום לא תלוי נגדו מאסר מותנה, השאלה הנשאלת היא האם יש בשינוי הנסיבות של ביטול הכרעת הדין להצדיק את קבלת הבקשה והאם השתנתה רמת המסוכנות הנשקפת מפני המבקש ומידת האמון שניתן לתת בו.

טענות המבקש על אודות הקשיים הראייתיים בגין התיק בו נפסל (8201-07-21) הועלו כבר בדיונים קודמים הן בפניי, והן בפני ביהמ"ש מחוזי בעמ"ת 6512-01-25. והעובדה כי הוגש ערעור היתה ידועה .

בטיעוניו של המבקש התייחס הוא רבות וארוכות לביטול הכרעת הדין ולתחושת העוול שנגרמה לו לשיטתו ועל כן בחר לנהוג. אך לא התייחס לכך כי הפסילה שניתנה לו ביום 15.9.24 הייתה בנוכחותו ובהסכמתו, ולאחר שהפקיד את רישיון הנהיגה שלו ביום 14.11.24. ובכל זאת, בחר הוא לעלות על ההגה פעמיים. בפעם הראשונה ביום 20.11.14 בנצרת. ובפעם השנייה, ביום 2.1.25.

בהחלטתי מיום 3.1.25 והן מהחלטת ביהמ"ש המחוזי ניתנה התייחסות לעברו הפלילי והתעברותי של המבקש הכוללות 31 הרשעות קודמות תעבורתיות-4 הרשעות פליליות בעבירות נשק, החזקת סכין, הפרת הוראה חוקית, הפרעה לשוטר ואיומים בגין הרשעתו האחרונה מחודש מאי 2017 עולה כי המבקש נמנע מלהתייבץ לריצוי מאסר שגזר עליו ביהמ"ש בנצרת במשך 4 שנים, דבר המלמד על מידת האמון שניתן לתת בו באשר לכיבוד החלטות שיפוטיות.

אינני מסכים עם המבקש כי לאחר הביטול של הכרעת הדין התבטלה המסוכנות שמשקפה ממנו וגם אם בסופו של יום יזוכה הוא מכתב האישום בגין הנהיגה בפסילה, לא ניתן לטעון שלא היה מודע כאשר עשה דין לעצמו ויש לראות את התנהגותו בחומרה כאשר שב הוא ועולה על ההגה כשהוא פסול דבר המצביע על זילזול חמור ובוטה בשלטון החוק ובהחלטות שיפוטיות כפי שציין בית המשפט המחוזי כבוד השופט לישיפיץ בעמ"ת 6512-1-25 בעניין המבקש רק ביום 5/1/25.

"טענת המשיב כי בקרוב הוא יזוכה - כך הוא מעריך - בהליך משנת 2021, אינה יכול לעמוד לו, ולו במסגרת הנוכחית, ובהקשר לליבת העניין והיא נהיגה בזמן פסילה. אפנה לאמור ברע"פ 10378/09 רונן נ' מדינת ישראל (11.1.10). באותו מקרה נהג המערער כאשר הוא פסול במסגרת הליך שהתקיים בהיעדרו בבית המשפט לתעבורה. המערער הגיש בקשה לביטול פסק הדין, ובטרם קיבל החלטה בנדון, הוא נהג ברכב כשהוא פסול מלנהוג. לאחר המועד בו נהג ברכב, קיבל בית המשפט לתעבורה את הבקשה ו"ביטל" את הפסילה. טענת המערער כי יש לזכותו משום אותה החלטת ביטול, נדחתה, ונפסק כי קבלתה תעודד עשיית דין עצמית. זאת ועוד, במסגרת ההחלטה בבקשת רשות הערעור צוין כך: "... יש לראות בחומרה יתרה את התנהגותו של המבקש אשר הגיש בקשה לביטול פסק הדין, אולם עד לקבלת ההחלטה בבקשתו החליט לעשות דין לעצמו ורמס ברגל גסה את פסק הדין שעמד כנגדו באותו מועד. לא ניתן להשלים עם התנהגות חמורה זו המלמדת על זלזול בוטה בשלטון החוק ובצווים שיפוטיים". עוד אפנה בנדון לאמור ברע"פ 7612/13 אמסלם נ' מדינת ישראל (18.3.14). "

לעניין טענת המבקש כי התיק צפוי להתנהל תקופה ארוכה מאחר וקודם ימתינו הם לקבלת החלטה בתיק שהכרעת הדין בו בוטלה בערר בטרם יבקשו לברר את הדין בתיק זה, אפנה לבש"פ 3221-19 לואי עבד אל רחמן נגד מדינת ישראל פורסם בנבו 23.9.19 כב' השופט שטיין. שם נקבע כי חלוף הזמן מתייחס לזמן שעבר ואינו כולל בחובו את הזמן שעתיד לחלוף.

"כעולה מהאמור בבש"פ 5397/21 של בית משפט זה, אשר ניתן בעניינו, העורר מנסה להיתלות בחלוף הזמן שעבר - גם אם אינו מהווה כשלעצמו "זמן ניכר" - ובמשך הזמן ש"עתידי לעבור" מיום שבית המשפט יורה על הגשת תסקיר ועד שזה יונח על שולחנו, כדי להצדיק קיומה של אחת החלופות כאמור בסעיף 52 לחוק המעצרים, קרי חלוף "זמן ניכר".

"אלא שזו לא הפרשנות שיש ליתן לסעיף זה, ויש לפרשו על פי לשונו הברורה והפשוטה, לפיה, העורר רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר רק "אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה". יוצא אפוא, כי חלוף ה"זמן הניכר" מתייחס לזמן "שעבר" ואינו כולל בחובו את הזמן ש"עתידי לחלוף". אשר על כן, אין לקבל את פרשנותו זו של בא כוח העורר"

הסנגור טוען כי בביטול הכרעת הדין יש שינוי נסיבות משמעותי, אך בתיק זה כפי שציינה המשיבה, לא השתנו הראיות בתיק, המשיב ידע והסכים לפסילתו הפקיד את רישיון הנהיגה שלו, בבש"פ 1446/17 מונטר טחאן נ' מדינת ישראל פורסם בנבו 18.4.17 נקבע כי פנייה בבקשה לעיון חוזר יש להצביע על "שינוי דרמטי" או כירסום מהותי ומשמעותי במערכת ראיות התביעה, עד כי התיית הכף לזיכוי של הנאשם.

אומנם הכרעת הדין בוטלה אך כתב האישום עדיין תלוי ועומד כנגד המשיב המסד הראייתי בתיק זה לא השתנה, המבקש ידע על דבר הפסילה ובכל זאת נהג ברכב, טענות המבקש יפים הם לטעון בהליך העיקרי ולא בתיק המעצר. אציין כי מעבר לעובדה כי מיוחסת לנאשם נהיגה בפסילה בהתאם לסעיף 2א' לעובדות כתב אישום כך שנפסל על ידי ביהמ"ש בתיק 8201-07-21 מיוחסת לו גם נהיגה בפסילה מכוח תיק תעבורה נצרת שמספרו 7236-09-11 כפי שמצוין בעובדה מס' 2 ב' לעובדות כתב אישום ורישיון הנהיגה הופקד ביום 15/12/24. וגם אם הפסילה המצוינת בסעיף 2א' בוטלה בדיעבד, עדיין פסול הוא מכוח החלטה אחרת ועדיין בחר לנהוג. סוף דבר אני דוחה את הבקשה לעיון חוזר. ניתנה היום, כ"ט טבת תשפ"ה, 29 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.